

Ens
ha arribat

Rebaixa
del 60%

El grup d'humoristes Los Clones, de la televisió d'Interconomía, ha marxat i a més ha denunciat l'empresa. Els volien retallar el salari mensual un 60%. Mal temps per a l'humor.

Any
Salvador Espriu

Llegir els grans clàssics de la humanitat, i no per una temporadeta, sinó durant tota la vida.

La columna

Narcís-Jordi Aragó

Els bàrbars d'Unamuno

En aquests dies tensos que ens ha tocat viure, resulta molt instructiu rellegir les quaranta cartes que es van adreçar Joan Maragall (19) i Miguel de Unamuno (21) entre 1900 i 1914, així com els articles periodístics que se'n van derivar. Un dels punts culminants d'aquella relació es va produir l'any 1907. El 5 de maig, Maragall va publicar l'article titulat *Visca Espanya!* a *La veu de Catalunya*: "Com ha de viure Espanya? No pas arrossegant-se pels carrerons provincians del caciquisme; no pas agarrotada, com fins ara, en els lligams d'un uniformisme que és contrari a la seva naturalesa, (...) sinó que ha de viure en la llibertat dels seus pobles."

Deu dies després, el 15 del mateix mes, Unamuno va escriure una carta a Maragall per advertir-lo que "los bárbaros" no l'entendrien, i ho justificava així: "No puede ser, querido Maragall, no puede ser. Estoy amargado con lo que veo y oigo. Dispénsame, usted sabe que aborrezco las groserías, pero voy a decirle una: estas gentes tienen cerebro cojonudo. Quiero decir que en la mollera, en vez de sesos tienen testículos."

Vint-i-una cartes i un article a Joan Maragall

Unamuno feia saber a Maragall que havia escrit un article sobre la qüestió, que va ser publicat l'endemà mateix a *España Nueva*, en el qual no feia més que ampliar el contingut de la carta: "Tienen los bárbaros hecha su composición de lugar, y si se les habla no oyen. Ellos están al cabo de la cosa; a ellos no se les engaña. Es imposible, querido Maragall, es imposible. Se puede esculpir en granito, pero no se puede esculpir en arena y este pueblo está pulverizado. Es cuestión de estructura mental. (...) En los bárbaros, la envidia toma forma de desdén. ¿Se podrá hacer algo contra el embate continuo de las olas ciegas y sordas de los bárbaros? ¿Llegarán a ver, oír y entender? Hablan otra vez más de la tranca, de palo y tente tieso, de eso que tienen en vez de sesos."

Tot i la cruesa del retrat, l'article no va ser objecte de cap denúncia, perquè ningú no es podia donar per al·ludit. Unamuno havia estat prou intel·ligent i hàbil per no dir en cap moment qui eren "los bárbaros".

Les cares de la notícia

CAPITÀ DE L'ESPANYOL

Sergio
García

Confiança
infinita

L'Espanyol, que havia encaixat tres derrotes consecutives, va tornar dissabte a ser el del principi de temporada, intens i ple de confiança. Sergio García va tornar a ser imprescindible, però el Positiu d'aquesta secció seria per a l'entrenador, tot l'equip i, sobretot, l'afició que els va empènyer.

CAPITÀ DEL FC BARCELONA

Carles
Puyol

El retorn del
gran capità

Tot i que no va poder participar en una novena victòria consecutiva, el retorn del gran capità, Carles Puyol, va ser un dels punts més positius del partit del FC Barcelona dissabte a Pamplona. Puyol va jugar els 90 minuts i va recuperar 14 pilotes. Amb falta de centrals, una gran notícia.

EXPRESIDENT DE LA FECAC

Francisco
García Prieto

Acusacions
molt greus

L'expresident de la Federació d'Entitats Andalus de Catalunya (FECAC) Francisco García Prieto s'enfronta, als jutjats, a una denúncia en què se l'acusa, entre altres coses, d'haver cobrat una comissió per les ampolles venudes a la Fira o haver utilitzat la Visa de l'entitat per a compres particulars.

PRESIDENT DE L'ESTAT FRANCÈS

François
Hollande

Deportació
errònia

El president francès, i líder del Partit Socialista, va permetre que el seu ministre més popular, Manuel Valls, detingués i deportés una nena de 15 anys mentre era d'excursió amb els seus companys. I ara li diu que por tornar, però sense els seus pares. Error rere error de qui vol restar vots al Front National.

Ara torno

L'eternitat i Duran

Pep
Riera

"CiU és un gran invent i no seria bo que es trenqués. Defenso la seva vigència, però no l'eternitat. Res humà no és etern." Ho ha dit Duran Lleida. Però, coneixent-lo, probablement no parla tant de CiU, sinó sobretot d'ell mateix. El seu interès número u ha estat sempre ell mateix. Però encara que algú no estigui d'acord amb això, potser ho estarà amb això altre: Duran sempre ha treballat per a la política, que no és una cosa intrínsecament dolenta, però sí quan això no equival a treballar pel país. Els polítics que treballen pel seu país, aquí i a tot arreu, es desgasten més aviat que tard. Ell ho sap, i per això fixin-se quan ha tingut responsabilitat de govern. En més de

vint anys que CiU ha governat, Duran només ha estat poc més d'un any conseller de Governació de la Generalitat. I això que va ser la primera vegada que se'n van segregar les responsabilitats d'Interior (polícia, bombers...), que són les que solen cremar més. Un anyet i prou. I retorn al control del partit i a la còmoda vida parlamentària. Que si no et fa etern, t'hi acosta.

Què més és per mi treballar per la política en lloc del país? Doncs el que ha fet aquesta setmana: primer, va escriure que la independència és "pràcticament impossible" i que una declaració d'independència "no resoldria el problema de Catalunya". Una manera de dir que mireu de deixar-ho estar tot com sempre, que és com a ell, no al país, li va bé. Però sobretot quan es va queixar de no haver estat avisat de la llista de greuges de Catalunya envers

l'Estat que ha elaborat el govern català. Abans que el greuge, el que importa és que no se li ha dit a ell. El Duran etern. Ara només hi ha una diferència: sap que, per ell, el procés sobiranista, més que transformar el país, ha comportat que el seu hàbitat polític trontolli. És així com hem d'entendre, doncs, la seva reflexió sobre CiU i l'eternitat. Tinguin per segur que si no tinguéssim un roc a la faixa no ho diria i no seria certa la possibilitat d'escissió de CiU. Si no té èxit amb la tercera via, algú li pagarà els serveis prestats. Perquè igual que sap que res humà no és etern, sap que primer que res és assegurar-

se les garrofes. Les seves. I perquè segurament no parla de CiU ni tan sols d'Unió. Sinó només d'ell.

